

БРАТ НА БРАТА

I

Учитель ладинської школи Євген Корецький, прокинувшись в своїй камері 18-го листопада 1905-го року, зараз згадав, що сьогодні якраз виходить два місяці, відколи він попавсь у неволю. Він поїхав до Києва, потрапив туди саме тоді, як вийшов маніфест 6-го серпня про Державну Думу. Всі розуміли, що після всього того, що було — після кривавої війни в Маньчжурії, року напруженої боротьби дома, після всіх тих віч, страйків, бунтацій, пожежі й крові, несамовитих погромів і народних бунтів, — після всього того це було занадто мало, занадто блідо. Кожен розумів, бачив, що це не може нікого задовольнити, що всі країни, всі народи величезної держави, стиснені й досі в старих путах, не заспокоюються цим малим здобутком і справа відбуватиметься й далі... Люди з запалом читали прокламації, в яких пояснялося, через що реформа не може, і не повинна нікого задовольнити...

З такою прокламацією в кишені, з купкою нових книжок на політичні теми та з папером, олівцями й підручниками, купленими в школу, їхав Корецький з Києва; і як вийшов з вагону на вокзал у своєму невеличкому городі, — зараз же його арештовано.

На допитах йому казано:

— А, вы там конституционные приговоры составляете!.. Народные избранники!.. Школа украинская!.. Контроль над бюрократией!.. Ну-с, — так обождите немного: вы очень поторопились!..

Відома річ, що й арештовано його найбільше через ту справу з "конституционным приговором". Звісно, справник уже давно намагався в шкільній раді, щоб Корецького скинуто з учителю-

БРАТ НА БРАТА

I

Учитель ладинської школи Євген Корецький, прокинувшись в своїй камері 18-го листопада 1905-го року, зараз згадав, що сьогодні якраз виходить два місяці, відколи він попавсь у неволю. Він поїхав до Києва, потрапив туди саме тоді, як вийшов маніфест 6-го серпня про Державну Думу. Всі розуміли, що після всього того, що було — після кривавої війни в Маньчжурії, року напруженої боротьби дома, після всіх тих віч, страйків, бунтацій, пожежі й крові, несамовитих погромів і народних бунтів, — після всього того це було занадто мало, занадто блідо. Кожен розумів, бачив, що це не може нікого задовольнити, що всі країни, всі народи величезної держави, стиснені й досі в старих путах, не заспокоюються цим малим здобутком і справа відбуватиметься й далі... Люди з запалом читали прокламації, в яких пояснялося, через що реформа не може, і не повинна нікого задовольнити...

З такою прокламацією в кишені, з купкою нових книжок на політичні теми та з папером, олівцями й підручниками, купленими в школу, їхав Корецький з Києва; і як вийшов з вагону на вокзал у своєму невеличкому городі, — зараз же його арештовано.

На допитах йому казано:

— А, вы там конституционные приговоры составляете!.. Народные избранники!.. Школа украинская!.. Контроль над бюрократией!.. Ну-с, — так обождите немного: вы очень поторопились!..

Відома річ, що й арештовано його найбільше через ту справу з "конституционным приговором". Звісно, справник уже давно намагався в шкільній раді, щоб Корецького скинуто з учителю-

вання... Але все ж ця справа наробила тоді великого шелесту в їх невеличкому городі. Корецьким і його селом зацікавилися поступові люди з місцевої інтелігенції... Пішла справа навіть у пресу, — ну, звісно, що все це взято було до уваги, і Корецький мусив "обождати немного" та й дожидає вже два місяці...

За ці два місяці йому тільки раз дозволено побачитися з жінкою — на десять хвилин при жандармі... Навіть дітей не пустили, хоч Таля взяла була обох... Тоді ще її не прогнали з школи, де вона була в його помічницю; але тільки через те, що за неї в шкільній раді оступився Моловський... Другого разу його може не бути, і тоді... З чого ж тоді вони житимуть? А може вже й тепер треба про це питатися? Хіба він знає? Скільки вже часу ніяких звісток з волі! Спершу він мав деякі, бо приходили до тюрми нові арештовані. Знав, що з Японією вже замирили, знав про всякі розрухи... Але от уже три тижні нікого нового не приводять, забрали й тих, що сиділи з ним у камері, — ні газет, ні людей: нічого не знає, що діється за цими мурами.

Знає тільки, що там життя кипить, люди борються, добиваються... Горіла його душа, пориваючися й собі туди ж... Хотілося робити й боротися і було страшно жалко за своїм селом. Дев'ять років вибув він там у школі. Багато його школярів єсть таких, що купчаться коло його й Талі, як одна духовна сім'я. Скільки книг з їми прочитано, скільки розмов було!.. Трохи знання таки дано їм... Він з Талею передали їм частину свого власного я, вони мов уже рідні їм зробилися — як же не жалко їх покидати? А надто тепер, коли весь народ зворушився, рветься до кращого життя, коли їм усім так треба допомоги — словом і ділом... Звісно, —

Раз добром налите серце

Вік не прохолоне! —

ніщо не зможе знищити зовсім ту національну й політичну свідомість, яку дали вони вдвох своїм учням, але все ж народ

вання... Але все ж ця справа наробила тоді великого шелесту в їх невеличкому городі. Корецьким і його селом зацікавилися поступові люди з місцевої інтелігенції... Пішла справа навіть у пресу, — ну, звісно, що все це взято було до уваги, і Корецький мусив "обождати немного" та й дожидає вже два місяці...

За ці два місяці йому тільки раз дозволено побачитися з жінкою — на десять хвилин при жандармі... Навіть дітей не пустили, хоч Таля взяла була обох... Тоді ще її не прогнали з школи, де вона була в його помічницю; але тільки через те, що за неї в шкільній раді оступився Моловський... Другого разу його може не бути, і тоді... З чого ж тоді вони житимуть? А може вже й тепер треба про це питатися? Хіба він знає? Скільки вже часу ніяких звісток з волі! Спершу він мав деякі, бо приходили до тюрми нові арештовані. Знав, що з Японією вже замирили, знав про всякі розрухи... Але от уже три тижні нікого нового не приводять, забрали й тих, що сиділи з ним у камері, — ні газет, ні людей: нічого не знає, що діється за цими мурами.

Знає тільки, що там життя кипить, люди борються, добиваються... Горіла його душа, пориваючися й собі туди ж... Хотілося робити й боротися і було страшно жалко за своїм селом. Дев'ять років вибув він там у школі. Багато його школярів єсть таких, що купчаться коло його й Талі, як одна духовна сім'я. Скільки книг з їми прочитано, скільки розмов було!.. Трохи знання таки дано їм... Він з Талею передали їм частину свого власного я, вони мов уже рідні їм зробилися — як же не жалко їх покидати? А надто тепер, коли весь народ зворушився, рветься до кращого життя, коли їм усім так треба допомоги — словом і ділом... Звісно, —

Раз добром налите серце

Вік не прохолоне! —

ніщо не зможе знищити зовсім ту національну й політичну свідомість, яку дали вони вдвох своїм учням, але все ж народ

живе в такій страшній темряві, що серед неї легко зблукатися навіть тому, хто, здається, ніби й знає дорогу!.. І так би хотілося їх усіх бачити... Найбільше Петра та Якова.

Та де там їх побачиш, коли й Талі до його не пускають... дітей навіть!.. Чого ж уже дітей не пустили? Що ті діти могли вдіяти? І де вони тепер усі троє? Чи здорові? Ще ніколи не було йому так сумно, так жалісно-болюче без їх... без тихих Таліних очей, без веселого щебетання дитячого...

Хоч би на хвилину, на одну хвилину побачити!..

Сірі брудні мури — загиджені, заплямані, холодні — стискали його з усіх боків. Тільки там, крізь ґрати невеличкого вікна, високо, мало не під стелею, видко було клаптик блакитно-ясного неба з кінчиком білої хмарки, по краях прозорої, як серпанок. Осінній день удався теплий, сонячний і здавався Корецькому тут, серед цієї брудної темрявої камери, не осіннім, а весняним. Думка несамохіть нагадувала обсіпані білим цвітом вишні, запашні, блискучі листочки на березах і довгі сріблясті віти вербові, похилені над молодими гомінливими хвилями веселої річки, що повилась серед широкої зеленої луки з розкиданими по їй плямами жовтих квіток. Яке все було гарне, безмірно-прекрасне, весняне... Як же без його жити? Хіба ж це можна? Хіба ж риба може без води жити? О, як він тепер розумів, як добре розумів тих нещасливих!.. Непереможною силою тягло їх з тюремних мурів, і вони йшли ні на що не зважаючи — ішли під кулі вартових, на голод і блуканину в сибірській тайзі, не спинялись перед смертю своєю чи чужою, щоби тільки побачити над собою широку блакить небесну, щоби почути повівання вільного вітру, щоби припасти намученими грудьми до матері-землі й цілувати її, цілувати божевільними поцілунками, ховаючи лице в пахучій молодій траві!.. О, за один такий день можна йти на все, зробити все!..

живе в такій страшній темряві, що серед неї легко зблукатися навіть тому, хто, здається, ніби й знає дорогу!.. І так би хотілося їх усіх бачити... Найбільше Петра та Якова.

Та де там їх побачиш, коли й Талі до його не пускають... дітей навіть!.. Чого ж уже дітей не пустили? Що ті діти могли вдіяти? І де вони тепер усі троє? Чи здорові? Ще ніколи не було йому так сумно, так жалісно-болюче без їх... без тихих Таліних очей, без веселого щебетання дитячого...

Хоч би на хвилину, на одну хвилину побачити!..

Сірі брудні мури — загиджені, заплямані, холодні — стискали його з усіх боків. Тільки там, крізь ґрати невеличкого вікна, високо, мало не під стелею, видко було клаптик блакитно-ясного неба з кінчиком білої хмарки, по краях прозорої, як серпанок. Осінній день удався теплий, сонячний і здавався Корецькому тут, серед цієї брудної темрявої камери, не осіннім, а весняним. Думка несамохіть нагадувала обсіпані білим цвітом вишні, запашні, блискучі листочки на березах і довгі сріблясті віти вербові, похилені над молодими гомінливими хвилями веселої річки, що повилась серед широкої зеленої луки з розкиданими по їй плямами жовтих квіток. Яке все було гарне, безмірно-прекрасне, весняне... Як же без його жити? Хіба ж це можна? Хіба ж риба може без води жити? О, як він тепер розумів, як добре розумів тих нещасливих!.. Непереможною силою тягло їх з тюремних мурів, і вони йшли ні на що не зважаючи — ішли під кулі вартових, на голод і блуканину в сибірській тайзі, не спинялись перед смертю своєю чи чужою, щоби тільки побачити над собою широку блакить небесну, щоби почути повівання вільного вітру, щоби припасти намученими грудьми до матері-землі й цілувати її, цілувати божевільними поцілунками, ховаючи лице в пахучій молодій траві!.. О, за один такий день можна йти на все, зробити все!..

Брязнули ключі коло дверей, грюкнув засув. Принесено звичайний уранішній чай.

— Горяченького! — промовив солдат-доглядач, ставлячи на стіл жестяний чайник і кладучи франзолу.

Корецький нічого не відказав йому. Машинально, не думаючи про те, що робить, став поратися з чаєм, потім швиденько випив його, мов роблячи те, чого не міг не зробити з повинності, ліг на ліжку, заплющив очі і знову почав мріяти.

А що, якби справді спробувати? Не всі ж утечі кінчаються нещасливо. Бо доки його тут держатимуть, це невідомо. Може навіть зашлють кудись на північ або на Сибір... кудись між якути... Хіба там менше небезпечності смерті? Аби грубий деспот-тюремник виявив свою грубість трохи в більшій мірі, а невільник запротестував проти цього, — от уже й готова якась якутська трагедія... А якби зараз вирватися туди — на зелені луки, під сонячне небо! О!..

Він зірвався з ліжка і обійшов камеру попід мурами, озирючи їх. О, дуже міцні! Він спинився перед вікном, подумав... Звичайно, коли перепиляв би ґрати та мотуза путящого, то можна бути внизу... Але ж унизу під вікном буде двір, а треба бути за двором. Ну, то як же?

Корецький почав пригадувати собі, що він саме бачив, проходячи двором, уявляв план його, та ніяк не міг дорозумуватися, де саме він опинився б, коли б ізліз мотузом з вікна у двір. Здається, це вікно з причілку. Коли так, то тоді, ставши на землі, він повинен пройти до рогу будівлі, перейти двором до середньої брами, нею вступити в другий двір, тоді знову брама й аж тоді воля.

Так. Але ж саме в його під вікном ходить вартовий, біля першої брами другий, а брама замкнена і ключ у воротаря... так само й з другою брамою. Нарешті там, за останньою брамою, знову вартовий...

Брязнули ключі коло дверей, грюкнув засув. Принесено звичайний уранішній чай.

— Горяченького! — промовив солдат-доглядач, ставлячи на стіл жестяний чайник і кладучи франзолу.

Корецький нічого не відказав йому. Машинально, не думаючи про те, що робить, став поратися з чаєм, потім швиденько випив його, мов роблячи те, чого не міг не зробити з повинності, ліг на ліжку, заплющив очі і знову почав мріяти.

А що, якби справді спробувати? Не всі ж утечі кінчаються нещасливо. Бо доки його тут держатимуть, це невідомо. Може навіть зашлють кудись на північ або на Сибір... кудись між якути... Хіба там менше небезпечності смерті? Аби грубий деспот-тюремник виявив свою грубість трохи в більшій мірі, а невільник запротестував проти цього, — от уже й готова якась якутська трагедія... А якби зараз вирватися туди — на зелені луки, під сонячне небо! О!..

Він зірвався з ліжка і обійшов камеру попід мурами, озирючи їх. О, дуже міцні! Він спинився перед вікном, подумав... Звичайно, коли перепиляв би ґрати та мотуза путящого, то можна бути внизу... Але ж унизу під вікном буде двір, а треба бути за двором. Ну, то як же?

Корецький почав пригадувати собі, що він саме бачив, проходячи двором, уявляв план його, та ніяк не міг дорозумуватися, де саме він опинився б, коли б ізліз мотузом з вікна у двір. Здається, це вікно з причілку. Коли так, то тоді, ставши на землі, він повинен пройти до рогу будівлі, перейти двором до середньої брами, нею вступити в другий двір, тоді знову брама й аж тоді воля.

Так. Але ж саме в його під вікном ходить вартовий, біля першої брами другий, а брама замкнена і ключ у воротаря... так само й з другою брамою. Нарешті там, за останньою брамою, знову вартовий...

Що ж він з ними з усіма робитиме? Поперед усього свій вартовий, той, що під вікном... Корецький устав і підійшов до вікна... Ось чути його ходу. Він обходить частину будинку: проходить проз вікно, завертає за ріг, тоді знову назад проз вікно й завертає за другий ріг, стріваючися з другим вартовим. Ну, то треба...

А що це за галас такий там, на волі? Мов який ярмарок чи базар. Але тут, — він добре знає, — ніколи не буває ні ярмарків, ні базарів... А такий галас, мов величезне стовпище людей гомонить і вигукує... Ні, вже затихло.

Дак треба скористуватися з того часу, як вартовий завертає за ріг тюрми й не може бачити його вікна. Чи можна встигнути?

Але галас на волі не втихає. Чути якісь окремі вигуки, тільки не розбереш що... А! догадавсь: це певне не на волі, а в дворі: привели або виводять великий гурт рештантів, вони стовпились у дворі й чогось галасують... Може сваряться проміж себе... може з начальством лаються, "неповиновеніє оказують", як каже доглядач, а може так просто галасують...

Ану, порахує ще він, скільки часу вартовий буває за рогом тюрми. Підождав, поки вартовий, здавалося йому, підійшов до рогу будівлі й почав рахувати. Раз, два, три... нарахував усього сто тридцять один... То треба держати віршовку наготові, прив'язану... За яких 15 — 20 секунд можна бути вже внизу, долі — саме тоді, як вартовий буде за заднім рогом, і пробігти до брами...

— Щоб набігти на другого вартового, що стоїть на тій брамі, — підказав він сам собі. — Ні, це дурниця, з цього нічогогінько не буде.

То це ввесь його план руйнується й нема ніякого способу?

Але що це?.. Знов крик іще дужчий...

— Урра-а-а!..

Чого ті рештанти радіють? Не розуміє!... Якась дурниця!..

Хіба підкопатися? Ще б пак, — з другого поверху!.. Пробити поміст і пролізти в перший поверх... там сидять "уголовні"... тре-

Що ж він з ними з усіма робитиме? Поперед усього свій вартовий, той, що під вікном... Корецький устав і підійшов до вікна... Ось чути його ходу. Він обходить частину будинку: проходить проз вікно, завертає за ріг, тоді знову назад проз вікно й завертає за другий ріг, стріваючися з другим вартовим. Ну, то треба...

А що це за галас такий там, на волі? Мов який ярмарок чи базар. Але тут, — він добре знає, — ніколи не буває ні ярмарків, ні базарів... А такий галас, мов величезне стовпище людей гомонить і вигукує... Ні, вже затихло.

Дак треба скористуватися з того часу, як вартовий завертає за ріг тюрми й не може бачити його вікна. Чи можна встигнути?

Але галас на волі не втихає. Чути якісь окремі вигуки, тільки не розбереш що... А! догадавсь: це певне не на волі, а в дворі: привели або виводять великий гурт рештантів, вони стовпились у дворі й чогось галасують... Може сваряться проміж себе... може з начальством лаються, "неповиновеніє оказують", як каже доглядач, а може так просто галасують...

Ану, порахує ще він, скільки часу вартовий буває за рогом тюрми. Підождав, поки вартовий, здавалося йому, підійшов до рогу будівлі й почав рахувати. Раз, два, три... нарахував усього сто тридцять один... То треба держати віршовку наготові, прив'язану... За яких 15 — 20 секунд можна бути вже внизу, долі — саме тоді, як вартовий буде за заднім рогом, і пробігти до брами...

— Щоб набігти на другого вартового, що стоїть на тій брамі, — підказав він сам собі. — Ні, це дурниця, з цього нічогогінько не буде.

То це ввесь його план руйнується й нема ніякого способу?

Але що це?.. Знов крик іще дужчий...

— Урра-а-а!..

Чого ті рештанти радіють? Не розуміє!... Якась дурниця!..

Хіба підкопатися? Ще б пак, — з другого поверху!.. Пробити поміст і пролізти в перший поверх... там сидять "уголовні"... тре-

ба, щоб і вони згодилися тікати... Ну, але з їми справа небезпечна: коли б навіть і згодилися, то в їх завсігди так трапляється, що вони когось задавлять або заріжуть... якогось вартовника, або що... ну, а він — убивати людину... Ні-ні, — з ними треба облишити!..

Ну, а які ж інші способи? Просто коридором?..

Але все ж брами з вартовим не минеш! — знову сам себе перепинив. — Яким би способом не вийти, — завсігди вийдеш у двір, а з двору брама з вартовим неминуха... Неминуха, — підкреслив він слово думкою.

Безнадія вже впивалась йому в душу, всмоктувалась у неї, мов п'явка в тіло... Ліг на ліжку, закинув руки за голову, заплющив очі. Не хотів думати, не хотів почувати... Але почував — її, ту п'явку, що всмокталась у душу...

Скільки ще буде тут? Місяць? Півроку? Рік? Поки впаде режим?

Поки впаде!

Вірив, що це буде, що неминуха це річ, але коли вона здійсється?.. Всьому є кінець, але коли він буде?

А гинути тут, або там, — серед сибірських тундр, далеко від рідного краю!..

Коло дверей забрязкало замком, грюкнув, одсуваючися, за-сув. Чого це вони знову пруться? Звичайно ж у такий час не ходять, а сьогодні спокою не дають!

Не ворухнувся і навіть не розплющив очей, як хтось увійшов до камери.

— Вас требують у контору, — почувся голос.

Корецький розплющив очі, — перед ним стояв один з доглядачів.

— Чого?

— Не могу знать... требують... і щоб немедленно...

— Може жандарський офіцер приїхав?

ба, щоб і вони згодилися тікати... Ну, але з їми справа небезпечна: коли б навіть і згодилися, то в їх завсігди так трапляється, що вони когось задавлять або заріжуть... якогось вартовника, або що... ну, а він — убивати людину... Ні-ні, — з ними треба облишити!..

Ну, а які ж інші способи? Просто коридором?..

Але все ж брами з вартовим не минеш! — знову сам себе перепинив. — Яким би способом не вийти, — завсігди вийдеш у двір, а з двору брама з вартовим неминуха... Неминуха, — підкреслив він слово думкою.

Безнадія вже впивалась йому в душу, всмоктувалась у неї, мов п'явка в тіло... Ліг на ліжку, закинув руки за голову, заплющив очі. Не хотів думати, не хотів почувати... Але почував — її, ту п'явку, що всмокталась у душу...

Скільки ще буде тут? Місяць? Півроку? Рік? Поки впаде режим?

Поки впаде!

Вірив, що це буде, що неминуха це річ, але коли вона здійсється?.. Всьому є кінець, але коли він буде?

А гинути тут, або там, — серед сибірських тундр, далеко від рідного краю!..

Коло дверей забрязкало замком, грюкнув, одсуваючися, за-сув. Чого це вони знову пруться? Звичайно ж у такий час не ходять, а сьогодні спокою не дають!

Не ворухнувся і навіть не розплющив очей, як хтось увійшов до камери.

— Вас требують у контору, — почувся голос.

Корецький розплющив очі, — перед ним стояв один з доглядачів.

— Чого?

— Не могу знать... требують... і щоб немедленно...

— Може жандарський офіцер приїхав?